

מסורת הש"ס

(א) ביום קדש מ"ז יוד:  
 (ב) ויחמץ (ח) ב' ד' חמץ  
 (ג) ד' ח' חמץ  
 (ד) ח' חמץ  
 (ה) ח' חמץ  
 (ו) ח' חמץ  
 (ז) ח' חמץ  
 (ח) ח' חמץ  
 (ט) ח' חמץ  
 (י) ח' חמץ  
 (יא) ח' חמץ  
 (יב) ח' חמץ  
 (יג) ח' חמץ  
 (יד) ח' חמץ  
 (טו) ח' חמץ  
 (טז) ח' חמץ  
 (יז) ח' חמץ  
 (יח) ח' חמץ  
 (יט) ח' חמץ  
 (כ) ח' חמץ  
 (כא) ח' חמץ  
 (כב) ח' חמץ  
 (כג) ח' חמץ  
 (כד) ח' חמץ  
 (כה) ח' חמץ  
 (כו) ח' חמץ  
 (כז) ח' חמץ  
 (כח) ח' חמץ  
 (כט) ח' חמץ  
 (ל) ח' חמץ

## גליון הש"ס

גמ' משום דלא יסוד. עין  
מ"ט בגליון כיומא דף עב  
מ"ח:

## הגהות הב"ח

(א) גם' ולנחוק לכהן  
מחיש נגיד:

לעזי רש"י

פרי"ט (פרי"ט). מטוגן.

תורה אור השלם

1. ויאלכו וישחו לפני  
שמים ההוא בשמחה  
ונזלה וימליכו שנית  
לשמחת בדרד וימשחו  
ליו לעליון וילקחו  
לכתוב:  
2. ויהיה לארצו ולבניו  
ואכלו במקום קדש כי  
קדש קדשים הוא כי  
מאש"ו חק עולם:  
ויהא כי ט  
3. ואל יקח לו שנים  
ולא ישור לבנו ובסוף  
ויהא לא יקח לו מאה:  
וכדוש ו ז ט  
4. לא תטה משפט נר  
ועש ולא תחבל כנור  
לעולם: דברים כ ט  
5. וילדו וילד גנים  
בתבחרו ויהא בכורו אמנו  
ואתענעם יהיה:עלית:  
ומשחרו קלאב אבינו  
אשחא וכל הדמכלי  
ואחשיל אשחשו  
משכה בת חלמי מלך  
גשור: ותרביעו ארניהן כי  
גשור: והתחשש שפטה  
באביכל: הדשש  
ויהנעם לעולה אשח  
הד אכלו וילדו לרוד  
אבינו:

שמואל ב ג ב-  
 6. ואתה ואת אחיך  
 ארבע ואת נשי ארבע  
 בחיך ואתה ואת  
 בית ישראל ויהודה ואם  
 ואת אספה לך בדנה  
 וקדשה שמואל ב כ ח  
 7. ואמר לו נשים העיר  
 ביום השביעי אשר יבא  
 והרסה מה מתוך מרבש  
 ומה עו מאר יאמר  
 וזה לולא וְהַיְשֵׁת  
 בעגלתי לא  
 ודעת שופטים ד י  
 8. ולמכילת שאל  
 היה לה ילד עד יום

מקור: שמואל ב' כ"ב  
9. ויהי ארון יי בא עיר דוד  
בלבד: שמואל ב' כ"ז  
10. ואני אגיד  
11. וימנעו ממך: שמואל ב' ג'  
12. ויאמר לו מדוע אתה ב  
אני אהב: ויאמר לו יהונתן  
לחם ועשקה לעיני את הב  
לפני וימאן לאכול ויאמר  
שנאה גרוקה מאד כי גדול  
16. ויצא על שם כנעיס ובת  
ממר אפר על ראשה ובת

גיבא קשרה לו ועשאתו

ויומם שמו אורח. בשלמה כחב: ויהיה לאהרן ולבניו. בלחם הפנים  
כחב: ברתני' שמה עשרה. לקחן ופקא לן: גמ' עשירה  
ממשכנן אורח. לפי שאינה זריכה לאותו כסות להחזירו לה בלילה:  
משאיה שם רע. שמתוך שמירת וערבית: למאן דדרש וי".

ר"ע ב'ד' מיתות ב"ד (למקד דף נא):  
ישמעאל אחי בת ונת אחי דורס:  
הערסעס בעגליי. שמשון קרי לה  
לחשמו בעגריה להם מיתמו: ואמר  
רב שקלה מיכל למערססה. זה היה  
פערען חטאמה מה שכתב לעדיו לא  
היה לה ולד. אלמלא שמהו מעשה  
ואוליג לא הוה לה אצל מקמה הכי  
איכא למימר דהוה לה: ואמר כסיי  
ויקח דוד עוד. אלתא טובא הוו ליה  
גמיי: יפת תואר. הגמיי בתלמא  
דכתיב (דברים כה) ורלתי בשמי:  
תסמר. אחות אבשלום בת יפת תואר  
היתה קודם שגמיינה בלג שלם  
מעבה אמו ילדה לו לדוד את תמר  
והיתה אלו בתורם יפת תואר: ועס  
דבר נא וגו'. תמר מנסוב ליה עשה  
לחמין: מי הוה שמי ליה אלא  
שמי מניה. עדין לא תגמריה אמו  
שילדהו עדין ולד שפחה וכותמי  
מישראל לו קורבת אב במסכת  
יבמות (דף כב.) מי שיש לו בן מ"מ  
וכי'. והפסל. עשה עמך כחולה:  
כדריי. מכלל עיני פרייט: שלא  
ליה להם לבנות ישראל. קודם שחטאו  
וגברו בנות איון (שפי' א) לא שפר  
גמיי. תחת אילני ורעומיהן:  
דורה תמר. בדמעה ועקמה והנה  
עמנה בביון נשאו שאר נשים ק"ו  
בעממן מה בנות מלכים ארע קלקול  
זה בכדיעות על אחת כמה וכמה:  
על

וַיִּמְשְׁחוּ לָהּ לְגֵדִי  
לְצֹדֵק מִה צְדֻק מִחַ  
אֵף גֵּד מִחֲצָה לוֹ  
גּוֹפִיָּה מִגֶּלֶן<sup>16</sup> וַתִּהְיֶה  
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו אֲמַחֲצָה  
מִתְנִי<sup>17</sup> כִּלָּא יִרְבֶּה  
עֲשֵׂרֶה<sup>18</sup> רִבִּי יִהְיֶה  
וַיִּכְבְּדוּ שְׂלָא יְהוּ מִסִּיר  
אֹמֵר אֶפִּילוֹ אַחַת וּמִי  
לֹא יִשְׁאַנֶּה אִם כֵּן לֹא  
נִשְׁיָם דַּאֲפִילוֹ כִּאֲבִינִי  
יִהְיֶה דְרִישׁ טַעְמָא  
טַעְמָא דְקָרָא וְהָא אִיפֵי  
אֲלַמְנָה בֵּין שְׂרָא ע  
אִין מִמְשַׁכֵּן אוֹתָהּ  
בְּגַד אֲלַמְנָה דְּכִרִי רַח  
אֹמֵר עֲשִׂירָה מִמְשַׁכֵּן  
מִמְשַׁכֵּן אוֹתָהּ וְהָא  
וְאַתָּה מְשִׁיָּא שֵׁם רַח  
מֵאִי קָמֵר הֵכִי קָאֵמֵר  
אַתָּה חֹבֵל לַתְּהוּרִי לֹא  
בִּשְׁכַּחְתִּיהּ אֲלַמְנָה רַח

דקרא ורבי שמעון דר  
דקרא וישאני הכא דר  
דלא יסור לבבו ור' ש  
לכתוב קרא לא ירבה  
דלא יסור לא יסור למו

כהן גדול פרק שני סנהדרין כא.

**ד"ר ס"ד** נת נשואין הוא אחתה פי הוה שרייה ליה מכלא קשה  
לפי"ה שפירש בפ"ק דקידושין (דף כג.) ובנחלה אל חוץ ביתך  
מלמד שלא יתנהו במלחמה פי שלא יבא עליה במלחמה ומשמע  
ממנו פי הקוטרם דלפיו בלא ראשונה אקרוה במלחמה דלא לאר  
בא המעשרים וכו' וכן לא לאר דוד

על משה רק לאחר שנתיירה וא"כ  
במ ישיאין היא והכי שריא חמר  
לאמנון ויהיה היא עוד דרב אמרינ  
(ספ דף קא) דלא דכר מורא אלל  
כנגד יאז הרע משמע שנמלחמה  
ביאה ראשונה הואי לכן פירש ר"ת  
הסם שלן ילחמה במלחמה ללא עליה  
ביאה שניה ומלחוקם בירושלמי  
רב ושמואל מן הפי' דרב אמר אינה  
מותרת במלחמה אלל ביאה ראשונה  
ושמואל אמר אף לא ביאה ראשונה  
ולא שניה שניה חל לשון הירושלמי  
חמרי מילין אמון אמרין משמיה דרב  
ויליחא הכא אמון אמרין משמיה דאבי  
אסור ללא עליה שניה אינה ואבי  
אמון רב עליה ראשונה ולא ביאה  
שניה וא"כ קשיא לשמואל דהכא  
דפרישית על קן רבא למימר דחמר  
לא יתיב סם דוד שאלמה דבר היסא  
מעוברת כשאלת למלחמה היא  
דכמיז (שמואל ב יג) מי קן מלכשנה  
ננות המלכים מעלים מתוך שגולה  
בחקיק של דוד קרי לה סם מלך:  
סופים

וידה לא דריש טעמא  
ש טעמא דקרא בעלמא רבי יהודה לא דריש טעמא  
פריש טעמא דקרא מה טעם ירבה לו נשים משום  
מעון אמר לך מכדי בעלמא דרשינן טעמא דקרא א"כ  
נפיל ולישתוק ואנא אמינא מה טעם לא ירבה "משום  
לי אשירי אחת ומסירה את לבו הרי זו לא ישאנה אלא  
דאפילו כאביגיל הני שמונה עשרה מגלן דכתיב "ויולדו  
ת ומשנהו כלאב לאביגיל אשת נבל הכרמלי והשלישי  
פמיה בן אביטל והששי יתרעם לעגלה אשת דוד אלה  
ה לך כהנה וכהנה כהנה שית וכהנה שית דהוּוּ להוּ  
הו שערין וארבע תניא נמי הכי לא ירבה לו נשים יותר  
הו תניא נמי הכי לא ירבה לו נשים יותר מארבעים  
נה בתרא לכהנה קמא מה כהנה קמא שית אף כהנה  
מה נקרא שמה עגלה שחביבה עליו כעגלה וכן הוא  
תיב "ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה  
ה היה לה מכדי בנים היכא קא חשיב להו כחברין  
שאוול נשקפה בעד החלון ותראה את המלך דוד מפוזר  
הו שחלף עמה "אשתהבתי עלי המלך דוד מפיזר

סוף שקללה מיכיל "למישרפסה אלא אימא עק אורח  
 דרוד עוד פקדישע ונשים בירושלים למלוי שמונה עשר  
 בכתובה ובקדושיש בגלים בלא כתובה ובלא קדושיש  
 רוד וכלן יפת תואר היו ומגדלי בלוריה היו וכולן  
 היו בעלי אגרופין של בית דוד ואמר רב יהודה אמר  
 (על) המלך כי לא ימעני ממך ואי ס"ד בת נישואין  
 תואר היתה <sup>12</sup> ולאמנן רע ושמו יונדב בן שמעה אחי  
 חכם לרשעה <sup>13</sup> ואמר מדוע אתה ככה דל כל המלך  
 לעניי את הבריה <sup>14</sup> ותקח המשרת תכנה לפניו אמר  
 שגאה גדולה מאוד מ"מ אמר ר' יצחק נימא נקשרה לו  
 אימא קשרה לו נימא ועשאתו כרות שפכה איני והא  
 זין להן לבנות ישראל לא שער בית השחי ולא בית  
 על ראשה <sup>15</sup> (ואת כתונת) הפסים אשר עליה קרעה תנא  
 תה שעה אמרו לבנות מלכים כך לבנות הדיוטות על  
 זמה וכמה <sup>16</sup> אמר רב יהודה אמר רב באותה שעה גזרו  
 על

הירצאיות ומשנהו כלאב לאביגיל אשת נבל הכרמלי והדליש אבשלום בן מנשה תן חתית והתמישי שסמית בן אייזל והששי תירעם לעלה הרי שם וכתב חתית וכתבה ללמוד שם ושש אחותה הרי ירמיהו אבן עזלז וז מלכ וזה לא ולימכל תן שאל לא היה ולד עד יום מותה. ואסיקא עד אותו המעשה שבי וישלמי הלכה ד. וחזו אריסטוס חזן בים מאתו המעשה חזן. ולא אלה ומשיח ודמיוני (ומדעתי הלכה ד. שאל וז הרבר נעשה. מי מטרופס חלק צדק לא ארבע מאות לידם היו לו דוד וכלום בני יתא ויכול מנצלי בים צדק (ומבטור דהבאי). אמר רב אחרי כן יפא חתא חתא ויכול מנצלי בים צדק ימענה חמר. ואי הות כן נשארן אחתה מי שרא לא אלא מלמד שהיה בא (ואבשלום חמר). ואחרי נגמריה. וקולי כן שם בהאן מן הכרמית איה חת. ויהי כותב דהם כרמיהו. ודב ריא לא קם בגרם וסידק אלה איה חת. ויהי כותב דהם בבת העזות. שכל כן משכבן וחחלן וז נחמא חתן המשיח וקולי נצמן מלמד משהו ויחלול חתיות. לא אירע לו כמות הירצות וקולן מטרות מרצות על אחת

עין משפט  
גר מצוה

א נמי פ"ד מהל' תמידין  
הל' ידן:  
כוח ב מיי פ"ג מהל'  
תלמים הלכה כ פמג לארין  
רנכ:  
כוח ב מיי פ"ג מהל' תלמה  
ולמה הלכה ח פמג  
לארין קפא טושיט ח"מ פ"י  
לא טקין יד:  
ג ד מיי פ"ד תלמלות  
תלמים הלכה ד וע"  
כ"מ ובמ"מ כפ"א מהל'  
אבות הלכה כ:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

כמה וכמה: ייחוד של

נימא קשרה לו ועשאתו כרות שמכה חנא גדר גדול גדרה תמר אותה שעה ומה לבנות סתומות כלומר